

4. Mindenek csak tebenned bíznak / E föld kerekségén,
Akik széjjel messze lakoznak / A tengernek szélén.
Te mondhatatlan hatalmaddal / A magas hegyeket
Körülfogod, mintegy abronccsal / Erősítvén őket.
5. Tengeri habok nagy zúgását / Te megcsendesíted,
A pogány nép zúgolódását / Ottan megszünteted.
Nagy félelmükben elbágyadnak / Mindenek e földön,
Nagy voltán a te csudáidnak, / Miknek számuk nincsen.
6. Te megvigasztalsz mindeneket / Reggel a napfényvel,
És biztatsz minden embereket / Csillagokkal éjjel.
Áldásaiddal látogatod / Az elszáradt földet,
Hasznos esővel meglágyítod, / Gazdagítván őtet.
7. A te kutaidból a vizek / Soha el nem fogynak,
Hogy a szép földi vetemények / Szaporodhassanak.
A barázdákat megitatod / A szántóföldeken,
A vetést szép esővel áldod, / Hogy bőven teremjen.
8. Megkoronázod az esztendőket / Nagy sok javaiddal,
Lábaid nyoma nagy bőséget / Csepegtet áldással.
Lakóhelyei a pusztáknak / Folyanak kövérséggel,
Hegyek és halmok vigadoznak / Nagy bő termésekkel.
9. A szép sík mezők ékeskednek / Sok gazdag nyájakkal;
Villognak a szép szántóföldek / Sűrű gabonákkal.
A hegyoldalak, mezőföldek / Szép búzanövessé
Örvendeznek, és énekelnek / Nagy gyönyörűséggel.